Володимиру Забаштанському

Мій тато у тифозному бараці
читав Старий Завіт.

А поруч труп

лежав. Іще вчорашній.

Наче зруб,

зіяв барак. Не винесли і вранці,

і тато книгу між собою й ним
поклав. Заплющив очі і розплющив.
Бо вимовить не міг. А зір подужчав.
Здіймавсь барак, мов полонинський дим.

Ще мертво спали і живі. Тому
почув мій тато кроки.

Руку потай

поклав на книгу.

І побачив постать

в бараці — наближалась у диму,

нагадуючи здалеку Чугайстра:
звисала вовна з нього, борода,
як вовна, сива, лісова хода,
а поглядом барак, мов дебрю, — наскрізь.

Перехрестився тато —

той не зник.

І вдруге, втретє, але той не здимів:
вистукував копитами своїми,
немовби він зайшов у пастівник.

В літа пастуші тато мій не раз
його стрічав у світанковій мряці,
та вперше у тифозному бараці
цей добрий дух, як смертний страх, потряс.

Ніхто й не ворухнувся.

Мов не сплять,

а вимерли усі, як дід, що поряд.
Про що ці люди думають, говорять,
виходячи з бараків,

як з багать?..

Не вимовити слова.

Мертвий крик

підкрався збоку, душить по-злодійськи…
Все вище дим, все вище полонинський!
І плаче полонинський чоловік

в тифозному бараці. Кличе він…
Вона жива. Вона жива ще, мати.

В якій би книзі смерть свою сховати?
Хто хвойний дим підніме із колін?

А-а-а, добрий дух? Ти вовною трясеш,
копитами вистукуєш в бараці.
Ти ще закрутиш у своєму танці,
але на цвинтар ти не віднесеш,

бо яма там на всіх одна.

Вона

чекає нас.

Вона щороку глибша.

Скликає полонських духів тиша
з бараків наших.

Теж — на всіх одна.

Вони приходять, коли мертво ми
спимо.

І КНИГА захищає ложе.

І добрі, й злі.

Ніхто з них не поможе,

коли вже нам несила буть людьми.

Вони приходять у вечірній млі,
вони приходять у ранковій мряці.
Мій тато у тифозному бараці
побачив їхні ратиці в золі.

…Мій присмерковий полонинський дим.
Кого він в піднебессі не вколише!
Мій тато вчасно розминувся з ним
в ранковій тиші.

Стало ще тихіше.